

Muizenberg

De man wilde op de fiets naar Zuid-Afrika. Kaapstad. Hij ordende wat kleren, kocht een zaklantaarn en een tube Azaron, en ging op weg. Het was 05:37 uur toen hij vertrok. Het landschap werd versluierd door orangerode nevel waaruit zo nu en dan een koe opdoemde, dampend en lonkend als een sprookjeswezen. Een eindje naar het oosten reikten glinsterend de daken van een dorp naar de zon. Het dorp was van schilderachtige allure, dat was althans wat anderen vertelden en wat overal te lezen stond. Maar de man zag asfalt. Hij trapte en hij dacht aan Kaapstad en aan Muizenberg waar de *Blanke Afrikaners* tussen witte haaien surfen. Hij dacht aan de Sahara en aan het zand dat schroeide en dat fiets en huid en dromen vrat. Bij een driesprong stond een paal met wijzers. Hij koos de weg naar Bakkeveen die helemaal tot aan de haven van Stavoren bleek te lopen. Bij aankomst was de avond uit de zolder van het IJsselmeer gekropen en de man bedacht dat het te laat was om nog door te gaan of terug te keren op zijn pad. Dwars tegen het donker worden in probeerde hij de overkant te nemen met zijn blik en hij vroeg zich af of *Kaapstad* eigenlijk niet *Cape Town* heette.